

[Justitsministeren]

inddrivelse af de tilgodehavender, som det offentlige har. Det er ikke kun hensynet til de offentlige finanser, der bærer dette synspunkt. Det er vel lige så meget – eller mere – at vi skylder de pligtopfyldende mennesker, der betaler det offentlige, hvad de skal og til tiden, at de ikke kommer til at betale for dem, der ikke lever op til deres forpligtelser.

Det er synspunkter, som de senere års finanslovaftaler viser at et bredt flertal her i Tinget deler. Netop det, at der er tale om vidtrækkende forslag på mange områder, indebærer samtidig, at vi skal passe på ikke at forfalde til hastværksarbejde.

I beslutningsforslaget pålægges regeringen hurtigst muligt og inden den 1. november 1993 at fremsætte lovforslag på disse mange områder. Denne frist lader sig selvsagt ikke opfylde. I øvrigt vil jeg nok mene, at en så omfattende lovregulering på dette felt ikke kan udarbejdes på få måneder, men må kræve et egentligt udvalgsarbejde bl.a. med inddragelse af de kommunale myndigheder. Sagen jo er den, at selv om de fleste af os kan tiltræde, at inddrivelsen af gæld til det offentlige bør være så effektiv som muligt, gør der sig trods alt nogle modhensyn gældende på dette område.

I den offentlige forvaltning er det således en gylden regel, at myndighederne skal bruge deres magtmidler med hensynsfuldhed og med sans for sagens proportioner. Nogle inddrivelsesmidler er væsentligt mere byrdefulde for skyldneren end andre midler og skal derfor bruges med større forsigtighed. En skyldner, der viser vilje til at betale, bør desuden ikke mødes med de samme inddrivelsesmidler som den debitor, der bevidst unddrager sig betalingen.

Endelig er der jo trods alt også skyldnere, som søger at betale enhver sit, men som befinder sig i en håbløs økonomisk situation. Selv om udgangspunktet som nævnt skal være, at inddrivelsen af de offentlige tilgodehavender skal gøres effektiv, kan der derfor være grund til ikke at skære alle gældsposter eller alle skyldnere over én kam. Dette forhold kan tale imod at lave én samlet lovgivning på dette område.

Hertil kommer, at vi jo ikke befinder os i år 0. Allerede i dag gør medarbejderne i de forskellige forvaltninger et stort og effektivt arbejde for at inddrive de offentlige fordringer. Der

er tale om professionelle folk, som kender og kan bruge den lovgivning, vi har. De har vist vilje til inden for de gældende regler at gå nye veje for at effektivisere inddrivelsen. Vi skal passe på, at vi ikke ved at gennemføre en hurtig og omfattende reform på disse indviklede områder i virkeligheden svækker inddrivelsen af det offentliges tilgodehavender i stedet for at styrke den.

Jeg vil også gerne pege på, at regeringen allerede har sat en række initiativer i gang med henblik på at styrke tvangsinddrivelsen af gælden til det offentlige. Vi overvejer således i et samarbejde mellem forskellige ministerier, om der er endnu flere offentlige krav, som bør kunne inddrives ved lønindeholdelse. Regeringen vil desuden fremsætte et forslag, hvorefter gebyrer m.v. efter gebyrloven kan inddrives ved lønindeholdelse, hvis hovedkravet kan inddrives på denne måde.

Jeg kan desuden oplyse, at der med udgangspunkt i finanslovaftalerne for 1992 og 1993 for tiden overvejes regelændringer for at modvirke for lav forskudsregistrering og dermed begrænse tilgodehavender fra det offentlige i form af restskatter. Der arbejdes også i et samarbejde mellem Justitsministeriet og Skatteministeriet på en model, hvorefter erhvervsdrivende, der ikke betaler til det offentlige, som de skal, får en kortere kreditperiode. Hvis det ikke hjælper, kan der stilles krav om sikkerhedsstillelse, og er det heller ikke nok, kan den erhvervsdrivende blive frataget sin skatte- eller momsregistrering.

Disse initiativer er jo i vidt omfang i tråd med de forslag, som beslutningsforslaget indeholder, og viser netop, at regeringen et langt stykke hen ad vejen er enig med forslagsstillerne.

Nogle af beslutningsforslagets tanker kan jeg imidlertid ikke tilslutte mig. Det gælder f.eks. ideen om en generel regel om en femårig forældelse for offentlige fordringer. Denne idé vil de offentlige skyldnere kunne spekulere i; det gælder bare om at trække betalingen ud, til femårsfristen sprænges; den vil derfor kunne bidrage til en udhuling af den almindelige betalingsmoral.

Sammenfattende er regeringen således helt enig med forslagsstillerne i beslutningsforslagets hovedformål. Regeringen har da også iværksat en række initiativer med henblik på at